

Hatsjiethee

Een dag later sluipen de kinderen door de tuin.
 Ze willen de buurvrouw nog eens van dichtbij bekijken.
 Voorzichtig gluren ze door de heg.
 Hun hart klopt in hun keel.
 Weer zien ze een vrouw met lang, donker haar.
 'Haar kleren zien er best vrolijk uit', fluistert Elsa.
 'En ze heeft helemaal geen punthoed op', zegt Arne verbaasd.
 Zijn zus schudt haar hoofd.
 'Deze mevrouw is veel te mooi, de heks heeft vast visite.'
 'Dat denk ik niet', zegt Arne ademloos.
 'Zie je die zwarte ketel in haar handen?'
 Elsa's ogen worden groot.
 'Een echte heksenketel!
 Daarin koken heksen vast vieze soepjes.
 Misschien wel met pissebedden en vleermuizensnot!
 De vrouw hangt de kookpot boven een vuurtje.
 Arne buigt verder naar voren om haar nog beter te bekijken.
 Op dat moment begint zijn neus te kriebelen.
 Hij probeert zich er tegen te verzetten, maar... dat lukt niet!
 'HATSJIE!' klinkt het heel hard.
 Elsa springt van schrik overeind, precies tegen Arne aan.
 Daardoor verliezen ze allebei hun evenwicht.
 Onder het geluid van brekende takken vallen ze door de heg.
 Snel proberen ze overeind te krabbelen, maar... ze zijn te laat!
 'Oh nee!', gillen de kinderen.
 De mevrouw komt op hen af.
 'Wat komen jullie hier doen?', vraagt ze.
 'Eeeehh, sorry het spijt me, ik moest niesen!', stamelt Arne.
 'Stop ons alstublieft niet in de kookpot!
 Maar de heks kijkt hen vriendelijk aan.

‘Ik ben Vevina en wie zijn jullie?’
 ‘Arne en Elsa’, antwoordt Elsa, terwijl ze overeind krabbelt.
 ‘We wonen hierachter.
 U bent dus de nieuwe... eh... hek... eh... achterbuurvrouw.’
 ‘Ja, ik ben jullie achterbuurvrouw én een heks’, glimlacht Vevina.
 ‘Eigenlijk ben ik dus jullie buurheks!
 Ik ben thee aan het maken, kruidenthee.
 Ik heb wat last van keelpijn.
 Zo te horen ben jij flink verkouden’, zegt ze tegen Arne.
 ‘Ik kan lekkere ‘Hatsjiethee’ voor je maken.
 Loop maar met me mee als jullie willen én durven!’
 Vevina wijst op de plantjes in haar tuin.
 ‘Dit zijn allemaal kruiden.
 Wij heksen halen onze medicijnen uit de natuur.’
 ‘Dat is onkruid!
 Daar kun je toch helemaal niets mee?’, vraagt Elsa verbaasd.
 De heks schudt haar hoofd.
 ‘Veel mensen noemen plantjes, zoals brandnetels en weegbree, onkruid, maar eigenlijk zijn het gratis geneesmiddelen van Moeder Aarde.
 Brandnetels helpen tegen pukkels en weegbree verzacht de keel.’
 Ze fluistert iets tegen een klein plantje en plukt daarna een paar blaadjes.
 ‘Ik vraag eerst altijd aan de plant of ik enkele blaadjes mag gebruiken’, legt ze uit.
 Elsa en Arne kijken haar verbaasd aan.
 ‘Als je hard aan deze blaadjes trekt, laten ze moeilijk los.’
 Elsa probeert het uit.
 Inderdaad, pas na een harde ruk heeft ze drie blaadjes in haar handen.

‘Mag ik een paar blaadjes?’, vraagt het meisje verlegen.
 De bladeren laten bijna gelijk los.
 ‘Nu bedank je de plant’, zegt Vevina.
 ‘Dat kan hardop, maar het mag ook in gedachten.’
 Stilletjes bedankt Elsa de weegbree.
 ‘Soms gebruik ik kruiden voor het maken van zalf’, vertelt de buurheks, ‘maar vandaag stop ik ze in de thee.’
 Haar toon wordt serieus.
 ‘Niet alle kruiden zijn geschikt voor kinderen.
 Dus ga niet zomaar wat uittesten.’
 Elsa en Arne schudden hun hoofd.
 ‘Binnen heb ik een muntplantje staan.
 Van de bladeren kunnen we ‘Hatsjiethee’ maken.
 Ik ga er een paar halen.
 Letten jullie op het water in de ketel?’
 Arne schaamt zich een beetje.
 Er zat dus gewoon water in!

Vevina komt terug met drie bekers en een paar bladeren.
 Met een grote lepel schept ze kokend water in de bekers.
 Daarna mogen de kinderen er wat munt bij doen.
 Voorzichtig nemen ze een slokje.
 De thee smaakt heerlijk.
 ‘Nooit geweten dat thee helpt bij keelpijn’, zegt Elsa.
 ‘De natuur heeft voor alles een oplossing’, vertelt Vevina.
 ‘Ook voor mijn vogel, die niet wil eten?’, vraagt Arne.
 ‘Een vogel die niet wil éten?
 Alle vogels willen eten, tenzij ze heel ziek zijn.
 Is hij verder gezond?’
 ‘Dat denk ik wel’, antwoordt Arne, ‘maar hij vindt vogelzaad en banaan niet lekker.’
 ‘Dan kun je best eens wat plantjes uit de natuur proberen.

Veel vogels vinden de blaadjes van paardenbloemen heerlijk.’

Arne plukt er een paar.

Zachtjes zegt hij: ‘dank je wel’ tegen de plant.

Vevina geeft hen nog wat verse munt mee voor thuis.

Daarna nemen ze afscheid.

Even later legt Arne de blaadjes in Arie’s kooi.

Het rechteroog van de vogel begint weer te trillen.

Hij neemt een grote sprong en landt precies in het midden van de bladeren.

Arie draait een rondje en begint te eten.

De kinderen juichen.

Ze besluiten een kopje thee te zetten.

‘Zijn jullie water aan het koken?’, vraagt moeder verbaasd als ze de keuken binnenkomt.

‘Ja’, antwoordt Arne vrolijk.

‘Kijk, van deze blaadjes kunnen we ‘Hatsjiethee’ maken.’

‘De thee smaakt nog lekker ook’, vindt zijn zus.

‘We hebben de kruiden van de buurvrouw gekregen.’

‘Jullie zouden uit haar buurt blijven!’, roept moeder boos.

Dan verandert haar toon.

‘Was ze aardig?’, vraagt ze.

De kinderen knikken.

‘Heel aardig, helemaal niet raar ofzo.

Ze heeft ons geleerd dat blaadjes sneller loslaten als je aan de plant vraagt of je ze mag plukken.’

Moeder schudt haar hoofd.

‘Een vraag stellen aan een plant, dat is raar.

Houd haar nou maar op afstand.’

Grommende held

Dit keer besluiten Elsa en Arne wél naar hun moeder te luisteren.

Ze pakken het spel Zeeslag en gaan in de tuin zitten.

Ook de kooi van Arie zetten ze buiten neer.

Ze hebben net alle schepen op het spelbord gezet als ze een luide schreeuw horen.

Drie grote jongens staan op de stoep, vlak voor hun tuin én die van de achterbuurvrouw.

‘Die vervelende zoons van Slagerij de Waterbuffel’, mompelt Arne boos.

‘Wat móeten die hier?’

‘Lelijke heks, ga weg uit ons dorp!’, roept de oudste zoon Henk.

‘Je hoort hier niet!’, schreeuwt de middelste zoon Hank, die een worst in zijn hand heeft.

De jongste zoon, Frank, gooit een handvol modder naar Vevina.

Daarna beginnen ze alle drie met modder te gooien.

De kinderen rennen woedend naar de jongens toe.

‘Laat haar met rust!’, roepen ze.

Het drietal kijkt hen lachend aan.

‘Probeer ons maar eens tegen te houden!’

Op dat moment klinkt er een verschrikkelijk gegrom.

Het geluid wordt steeds harder.

Van schrik laten de jongen de modder vallen.

‘W-w-w-wat is dat?’, stamelt Henk.

‘H-h-h-het is hier behekst!’, roept Hank, die zich bijna in zijn worst verslikt.

‘Ik wil naar huis’, jammert Frank.

Ze rennen er snel vandoor.

‘Volgens mij kwam het geluid uit onze tuin’, zegt Elsa verbaasd.